

Da Regeringen i Fjor fremsatte dette Lovforslag, blev det meget stærkt hævdet, at Formaålet var at drage noget af Ledelsen fra de øverste Instanser ud til Kredsene, ud til Stationerne, ud til de mere underordnede Funktionærer, og det blev ogsaa fra alle Sider i denne Sal hævdet, at det vilde være ønskeligt, om man kunde naa dertil. Da Lovforslaget kom til Behandling i Udvalget, delte dette sig imidlertid i et Flertal og et Mindretal. Langt de fleste Medlemmer af Udvalget sluttede sig til Ministerens Forslag, som gik ud paa at indføre Distrikter og Sektioner, men et Mindretal mente, at det at faa Distrikter vilde betyde, at vi i Stedet for een Generaldirektør fik tre smaa Generaldirektører, og Ordføreren for Mindretallet mente, at det kunde blive et ret farligt Eksperiment. Derimod fandt Mindretallet ligesom Flertallet, at Sektionerne var en god Ordning — jeg erindrer dog, at det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) anførte, at hvis man ved Distrikterne kunde faa 3 smaa Generaldirektører, kunde man ved Sektionernes Indførelse faa ikke mindre end 30, og det var selvfølgelig for de Medlemmer, der med nogen Misstemning har set paa den store Magt, der er lagt i Generaldirektørens Haand, ikke nogen glædelig Udsigt.

Lovforslaget blev imidlertid vedtaget omtrent i den Skikkelse, hvori Regeringen havde fremsat det. Men da det kom op til Landstinget, viste det sig, at man der gerne vilde have Distrikter og ikke alene 3 Distrikter, men endog 6, hvorimod man ikke ønskede Sektioner. Naar Meningerne ere saa delte, er det noget vanskeligt for almindelige Medlemmer at vide, hvad der er det bedste. Landstinget anfører, at Sektionerne i sin Tid, da man havde dem, ikke virkede, som man ønskede det, og det er sikkert rigtigt nok. Det er, som Ministeren hævdede, fordi man ikke sørgede for at lægge en Del af Magten ud i Kredsene. Jeg har den Opfattelse, at hvis man blot har de rette Mænd paa de rette Pladser, baade i den øverste Ledelse og ude omkring i Distrikterne, Sektionerne og paa Stationerne, vil det være muligt at gennemføre en Ordning, hvorved man kommer bort fra det saa stærkt kritiserede Omsvøbsdepartement. Efter de Udtalelser, der fremkom baade fra Ministeren og mange andre sagkyndige Folk om denne Sag, tror jeg, det vilde være det rigtigste, hvis man ønsker at lægge mere Myndighed ud i Kredsene og Distrikterne, at vedtage

den Ordning, som Flertallet i dette Ting i Fjor vedtog. Jeg kan derfor paa dette Punkt anbefale, at man fører Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det blev vedtaget her i Fjor.

Uagtet jeg skal følge den højtærede Ministers og den ærede foregaaende Talers Eksempel og ikke fordybe mig i Enkeltheder, vil jeg sige et Par Ord om enkelte af de Ændringer, Landstinget har indført. Spørgsmaalet om, hvorvidt Generalsekretæren skal kaldes Generalsekretær eller Afdelingschef, er et ganske underordnet Spørgsmaal, thi Stillingen bliver den samme, hvad Navn man end giver den, og derfor mener jeg, man udmærket godt kunde tiltræde Landstingets Ændring paa dette Punkt. Det samme gælder Spørgsmaalet om de 10,000 Kr., som var stillede til Raadighed for Ministeren til forøgede Lønninger for de Funktionærer, som Ministeren skønnede kunde tiltrænge forøget Løn udover den fastsatte. Oprindelig lød Bestemmelsen paa 30,000 Kr., hvilket mødte ret stor Modstand baade her i Tinget og i Udvalget, omsider blev man staaende ved 10,000 Kr. Nu har Landstinget foreslaaet, at Bestemmelsen om de 10,000 Kr. skal udgaa, og jeg skønner ikke rettere, end at man uden Skade ogsaa her kan følge Landstinget. Endelig har Landstinget indsat en Bestemmelse om et Jernbaneraad. Dette Spørgsmaal blev ligeledes stærkt drøftet her, navnlig gjorde det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) gældende, at Finansudvalget, der i Forvejen var overbebyrdet med Arbejde, ikke var i Stand til at behandle de Sager, som vedrørte Jernbaner, med den Grundighed, som var ønskelig, og derfor anbefalede han, at man enten nedsatte et specielt Udvalg i Lighed med Finansudvalget eller Lønningsudvalget eller ogsaa vedtog at indføre det Jernbaneraad, som det tidligere nedsatte Statsbaneudvalg havde foreslaet. Forslaget om Jernbaneraad eller Jernbaneudvalg mødte imidlertid meget stærk Modstand, det blev fra flere Sider gjort gældende, at et saadant Raad vilde virke hemmende paa Administrationen, og at man derfor ikke kunde gaa med dertil. Nu har Ministeren opgivet sin Modstand mod Jernbaneraadet, men ganske vist stærkt understreget Forslagets Ordlyd om, at et saadant Jernbaneraad kun skal udtale sig om principielle Spørgsmaal, Statsbanerne vedrørende, og kun i de Tilfælde, hvor Ministeren begærer det. Efter dette tror jeg ikke, at et saadant Jernbaneraad vil faa synderlig stor Indflydelse. Jeg saa